

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 000278 10 Квлз
Бања Лука, 26.11.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина, Горане Микеш, Биљане Томић и Сенада Тице као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против осуђеног М. С., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног, адвокат Д. Р. из Д., против правоснажне пресуде Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 000278 10 Кжж од 29.04.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 26.11.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 000278 10 Кжж од 29.04.2010. године оглашен је кривим М. С., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године, у коју казну је урачунато вријеме проведено у притвору од 29.11.2006. до 13.04.2007. године. Изречена му је мјера безбједности одузимање опојне дроге конопље-*cannabis sativa L.*, укупне бруто масе 43,645 килограма.

Против цитиране пресуде бранилац осуђеног, адвокат Д. Р. из Д. благовремено је поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде права на одбрану, с приједлогом да се побијана пресуда Врховног суда преиначи тако што ће се осуђени ослободити оптужбе за наведено кривично дјело, или да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на Захтјев Републички тужилац Бранка Милошевић је предложила да се захтјев одбије као неоснован, уз образложење да Захтјев својим садржајем не нуди аргументе о повреди права на одбрану осуђеног, већ

се заснива на тврдњи да је погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а то не представља законски основ за подношење овог правног лијека.

Приликом одлучивања о Захтјеву ово вијеће се, у смислу одредби члана 353. Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст (у даљем тексту: ЗКП-Пречишћени текст), ограничило само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 349. став 1. ЗКП-Пречишћени текст врло рестриктивно одређује разлоге по основу којих је могуће користити овај ванредни правни лијек, прописујући да се исти може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП-Пречишћени текст (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако против пресуде није изјављена жалба, као редовни правни лијек, а када су у питању означене повреде материјалног и процесног закона, на ове основе побијања пресуде се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби на првостепену пресуду (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Нема основа за тврдњу, изнесену у Захтјеву, да је одбијањем доказног приједлога одбране за прибављање плана рада ОКП ЦЈБ Д. од 03.11.2006. године почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП-Пречишћени текст, која се огледа у повреди права на одбрану.

Наиме, Захтјевом се тврди да одбијање овог доказног приједлога преставља најгрубљи облик кршења права оптуженог на одбрану, које је гарантовано Европском конвенцијом о људским правима и основним слободама, Уставом РС и БиХ и одредбама ЗКП-а РС, јер је на тај начин оптужени онемогућен у предлагању и извођењу доказа у своју корист, равноправно као и тужилачка страна по принципу „једнакости оружја“. При томе се апострофира да би се извођењем овог доказа потврдило да је побијана пресуда заснована на незаконито прибављеним доказима, када је против оптуженог, без наредбе судије за претходни поступак, супротно одредбама члана 234. до 240. ЗКП-Пречишћени текст, предузета посебна истражна радња у виду тајног праћења, те су, слиједом тога, незаконити сви докази прибављени провођењем ове истражне радње, па на њима није могуће заснивати осуђујућу пресуду.

Дакле, Захтјевом се првенствено поставља теза да је у поступку доношења правоснажне пресуде повријеђено право на одбрану оптуженог кроз одбијање доказног приједлога одбране, а потом да је ова повреда имала за посљедицу негативну рефлексију на правилност чињеничне основе побијане пресуде, уз тврдњу да је чињенично утврђење, на коме је осуђујућа пресуда заснована, резултат незаконито прибављених доказа.

Супротно таквом ставу, ово вијеће налази да чињеница одбијања доказног приједлога одбране сама за себе не представља повреду права на одбрану, како се то Захтјевом сугерише. Ово из разлога што је дискреционо право суда, садржано у одредби члана 278. ЗКП-Пречишћени текст, да одбије доказне приједлоге странака, ако закључи да предложени доказ нема значаја за предмет или је непотребан, међутим ова дискреција је ограничена обавезом суда да наведе разлоге из којих није уважио предложене доказе, па би одсуство тих разлога представљало повреду права на одбрану. У конкретном случају побијана пресуда је дала разлоге у образложењу којима се суд руководио при одбијању овог доказног приједлога одбране, оцјенивши да је предложени доказ непотребан и без значаја за предмет. С обзиром на то, нема мјеста приговору Захтјева заснованом на тврдњи о почињеној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП-Пречишћени текст, која одражава повреду права на одбрану у облику нарушене равноправности странака због неједнаког процесног положаја оптуженог, посматрано с аспекта извођења доказа пред судом.

Сасвим је друго питање што се захтјевом доводи у сумњу валидност датог образложења за одбијање наведеног доказног приједлога, међутим приговор таквог карактера се може посматрати само с аспекта утицаја те одлуке на потпуност и правилност утврђеног чињеничног стања, али како непотпуно и неправилно чињенично стање не може бити основ за изјављивање овог ванредног правног средства, то су тиме ирелевантне замјерке Захтјева у погледу валидности разлога којим је образложена одлука о одбијању наведеног приједлога за извођење доказа.

Захтјевом за заштиту законитости се посредно указује на битну повреду одредаба кривичног поступка која је садржана у одредби члана 311. став 1. тачка з) ЗКП-Пречишћени текст, а која се огледа у заснивању пресуде на незаконитом доказу, међутим овај облик битне повреде одредаба кривичног поступка не представља законски основ за подношење овог ванредног правног лијека, нити се оваква мањкавост пресуде (и у случају да је пресуда захваћена таквом повредом поступка) може подвести под повреду права на одбрану, с обзиром на то да је повреда права на одбрану законом издвојена као посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка прописан у члану 311. став 1. тачка г) ЗКП-Пречишћени текст.

Из наведених разлога овај суд налази да је неоснован поднесени захтјев за заштиту законитости, па је исти, у смислу одредбе члана 354. ЗКП-Пречишћени текст, одбијен као неоснован.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић